

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

DES DEL BALCÓ

Vaig tenir la fortuna de ser al balcó de l'ajuntament de Berga durant el primer salt de la Patum del diumenge a la nit. Explico, per als no iniciats, que disposar d'un espai en aquell lloc i en aquell precís moment implica accedir a una experiència única i sobretot preferent. Poquíssims són (hem estat) els escollits entre els milers de patumaires i visitants que hi haurien volgut ser. A més, aquest any, hi havia l'expectació afegida del ball de les dues parelles de gegants al so de la cançó «If I should fall behind», cedida per a l'ocasió per Bruce Springsteen, el músic de capçalera d'alguns geganters. Tot plegat, un testimoni d'excepció del pic màxim de la festa del Corpus berguedà d'enguany. Quedi dit que en el meu cas, i tot plegat gràcies al convit d'una amable regidora que va

pensar en mi per a aquest honor quan encara és possible accedir-hi d'aquesta forma, tenint en compte que s'ha anunciat una democratització de l'accés per a la propera. Està per definir l'acord entre els partits del ple per oferir els bancs a tothom que hi vulgui ser o per fer-ho ben obert a tothom, per exemple, amb una llista i una elecció aleatòria. Tot i haver estat allà per una mena de cooptació, promoc que quedi com abans millor a l'abast de tothom que ho vulgui i de forma rotatòria. Ara bé, un cop accedit, he de reconèixer que m'han quedat ganes de tornar-hi. No ho puc negar. La visió de la plaça plena en espera de la cadència programada de cada comparsa és diàfana i general però a la vegada propera i detallada. Ni el magnífic treball de la televisió s'hi pot assemblar, perquè l'angle de visió és el perfecte, permet

enfocar la vista allà on passen coses. I a Sant Pere a aquella hora en van passar moltes. Acomodat a la minúscula porció de banc assignat, vaig seguir els salts entre les cames –literalment– de Marky Ramone, l'últim dels mítics Ramones viu i al costat d'un periodista del New York Times que segur que en farà un bon article. Per tant, més gent per a l'any que ve. Assegut a sobre d'en Juanjo Puigcorbé i de la resta que ens vàrem encaixar per allà com vàrem poder. Al darrere de la filera presidencial amb la presidenta Forcadell, el conseller Vila i l'alcalde Ventura. Tot el ferro. Sempre havia pensat i dit que no hi ha un lloc amb més es-

«Sempre havia pensat i dit que no hi ha un lloc amb més estretors que una butaca en un vol de Vueling»

tretors que una butaca en un vol de Vueling. Des d'ahir, sé que no és el segon lloc més atapeït, guanya rotundament l'encaix humà que cal fer a la tarima del balcó institucional.

I de dalt cap a baix. Mentre observava extasiat tot el que la Patum acredita, vaig veure amb cruïra el que a quasi tots ens preocupa però ningú gosa encarar. Tot aquell misteri indefinit, d'olors pròpies, de músiques úniques, dels rituals de les comparses i de tants altres elements immaterials, no permet evitar l'angoixa i el perill que ho sobrevola tot plegat. Em va ser impossible distreure'm d'aquest factor que ha passat els límits amb escreix. En els moments més àlgids, la massificació extrema comprometia la seguretat vital dels que hi participaven. No em refereixo a les empentes i arrombollades habituals, que són part

de tot plegat. És el risc objectiu de prendre molt mal per aixafament per part d'una massa de gent que es mou en un lloc on no n'hi ha.

Els símptomes, diumenge, els podia haver signat un notari aixecant-ne acta: l'aturada del ball de l'àliga, del salt de les guites i del dels plens, les persones evacuades per lipotímies o pèrdues de coneixement i el tancament dels accessos per part de la policia quan temien el pitjor. Un cordó de seguretat i de sanitaris va accedir-hi un parell de vegades, com a mínim. Crec que no cal res més per fer-ne una anàlisi a fons i en fred. Tenim uns mesos al davant. Ara només falta un edil valent que ho porti a debat al ple, al Patronat i la Junta de Seguretat. Ha arribat el moment. No parlar dels problemes no significa que no existeixin. La Patum en té un de greu. Visca la Patum!

TRIBUNA

Dolors Clotet

Periodista

MAI M'HO HAURIA IMAGINAT

Mai m'havia ni proposat ni imaginat que seria periodista. Fa un quart de segle amb prou feines podia aspirar a controlar l'energia dels meus impetuosos 21 anys. Sentia, tenia la convicció que podia menjar-me el món i que encara em quedaria un racó per a les postres: tot era nou, tot era possible i terriblement excitant. L'inexistent bagatge professional i vital que acumulava fins en aquell moment no era cap problema perquè no sabia que ho podia ser. Per què ho havia de ser? Si volia, podia, oi tant! i si no sabia fer una cosa ja l'aprendria. Tenia molta més actitud que aptitud. Quan se'm van obrir les portes del Regió7 m'hi vaig llançar de cap, sense dubtar-ho ni un segon. Com havia fet poc abans dels 18 quan em van oferir fer col·laboracions a l'enyorada Ràdio La Vall de Bagà i després a Ràdio Berga, i més tard vaig fer tam-

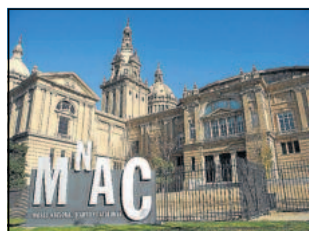
bé amb les corresponsalies de Catalunya Ràdio o TV3. Abans que periodista, però, sóc pagesa, ho porto a l'ADN. D'on jo vinc això de parlar davant d'un micro o passar-se el dia assegut davant d'un ordinador, fer fotos o gravar vídeos no estava considerat una cosa gaire seriosa. No és ben bé treballar. Aquest verb tenia un altre sentit en el meu entorn rural a l'alt Berguedà fa unes dècades. Volia dir esllomar-se de sol a sol, treure els fems del bestiar, donar-los menjar, munyir les vaques, llaurar, sembrar, dallar, embalar, enramar, volia dir, sobretot, castigar el cos, patir físicament. I sense un dia de vacances. «Què fas?», em va demanar un conegut meu, vaquer. «Estic a la ràdio», vaig respondre amb cautela però molt innocentment. «Ah, que bé!, qual-sevol treball!» em va etzibar. Aquesta és la lògica de les coses a pagès. D'on jo vinc dir que treballava a la ràdio, al diari o a la tele-

era com si els digués que la NASA m'enviaria a Mart o que actuaria al Bolshoi: ciència-ficció. Però tenia molt clar que no volia viure, créixer i morir al mateix lloc fent exactament la mateixa feina rutinària, repetitiva i mecànica cada dia de la resta de la meua vida com vaig descobrir rere un teler. L'horror que em produïa aquesta possibilitat va ser clau perquè marxés per veure altres cares, nous paisatges, respirar aire fresc. Locutar, escriure, fer fotos, em va eixamplar horitzons i les perspectives vitals com ho han fet llegir, viatjar, observar, menjar, beure, caminar, respirar, emocionar-me, viure. Em sento una privilegiada i estic infinitament agraïda al meu àngel (res a veure amb l'aparca-

«Com va dir Gandhi, sé que el que faig és poc important però és molt important que ho faci. Per molts anys!»

cotxes del nefast ministre mordassa) per deixar-me ficar en molts mons cada dia: avui penetra a la foscor d'una galeria de la mina i l'endemà veus la Patum des del balcó i l'altre entrevistes un jutge, un mecànic, un paleta, un president, una infermera. He après que els meus problemes no són tan importants. Si una nena de 10 anys que ha quedat pràcticament cega per culpa d'un tumor t'explica, somrient, que ha tingut sort perquè és viva, saps que no tens dret a queixar-te. I no ho faig. Gens. Avui fa 25 anys justos i clavats que treballo al diari de casa. He viscut moltes situacions i encara me'n queden moltes més per experimentar. Una de les primeres coses que fas en un curs de *coaching* és aprendre a estimar-te una mica més. «Feu una llista de 10 coses bones»... deu adjectius positius per definir-se un mateix! En podria escriure 1.000 de negatius però de

positius? Impossible! Al final, me'n van sortir uns 100. Va ser un bon exercici, com les lliçons de vida apreses en aquesta casa. Ara, ni que volgués em podria menjar el món perquè em faria mal. Em conformaria que fos un lloc una mica menys feréstec on tothom tingués el que es mereix. Ara sé explicar que el meu ofici m'apassiona, que segurament podria fer fins i tot bé moltes altres coses però que no sentiria l'adrenalina cavalcant per les venes com davant d'un *scoop*. Mai m'havia proposat ni imaginat que seria una periodista de km 0, però és el que sóc. Mai m'he demanat en què puc ser útil al meu país com va proposar Kennedy, però viure una feina que t'agrada és el primer pas per servir, per contribuir a una societat més cohesionada, més democràtica. Com va dir Gandhi, sé que el que faig és poc important però és molt important que ho faci. Per molts anys!

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposem d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)